

CESTA

Zpravodaj farnosti při konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie
v Opavě
duben 2021

Slovo na cestu

Milí čtenáři Cesty,

oslovuji Vás v době velikonoční, a zároveň v období, které je pro všechny údobím nesčetných omezení stylu života, na který jsme si přivykli. Co to jsou za Velikonoce? Bez trhů, bez pomlázky, bez... Byli jsme přeci zvyklí. Vždycky tak bylo.

Jedno z evangelijních čtení, které slyšíme při Velikonoční vigílii, praví: Všichni jeho přátelé stáli opodál, i ženy, které Ježíše doprovázely z Galileje a všechno to viděly. (Lk 23,49)

Bez obav můžeme předpokládat, že pro tyto ženy bylo putování s Ježíšem naplněním jejich života. Zajisté to dělaly dobrovolně, s nasazením, obětavě a s láskou. Zbožnost vyjadřovaná i každoročním putováním do Jeruzaléma na velikonoční svátky nabývá od okamžiku setkání a setrvávání s Kristem vysoké kvality. Ale ty „aktuální“ události jsou úplně jiné, šokující.

Evangelista Lukáš dále pokračuje, že ženy šly za ním, viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. (Lk 23,55) – ve spěchu, nedůsledně, halabala. Vrátily se, aby připravily (také zavřené obchody) vonné masti a oleje. Po dnu omezení pohybu přicházejí ke hrobu připravené vykonat to, co je třeba zbožně dokončit.

Sv. Marek zachycuje, že jsou plné starosti, kdo jim odvalí kámen od vchodu do hrobu. Ev. Lukáš sice tento problém ukazuje jako vyřešený, ale poukazuje na jejich stav. To, co hledaly, nenašly, byly bezradné a zachvácené strachem. (srov. Lk 24,5-6)

My také více než rok leccos nenacházíme. To, na co jsme byli léta tradičně napojeni, co bylo neodmyslitelnou součástí běžného občanského a náboženského života. Možná, že jsme již také bezradní, vystrašení a navíc unavení.

Radostná zpráva Evangelia o **nepřítomnosti Někoho v hrobě** neslouží však k vymačkání duše, vyšťavení naděje, ale k rozpomenutí se na Ježíšova slova, tedy k naplnění všech Božích příslibů.

Ženy, jak vidět, nakonec neudělaly nic z toho, co plánovaly, vůbec nenaplnily své zbožné představy, přesto však odcházely s mnohem vzácnějším pokladem. **Vírou získaly jistotu, a tím nesmírný elán hlásat opodstatněnou naději.**

Slycháváme někdy až laciná slova naděje a povzbuzení: To přejde, bude to dobré, všechno bude jako dříve atd. Z celého srdce Vám to všem přeji také, ale chtěl bych mnohem více. Neradi se přece spokojíme s „trojkou“, existuje totiž „lepší“ známka a není to nemožné, neboť už teď vidíme dosažitelné, jak můžeme do každého nového dne vycházet.

Třeba si navždy uchováme v paměti, že lékař a zdravotní sestra, prodavač a popelář si zaslouží větší potlesk než boxer, fotbalista i modelka na pláži a že dobrého učitele displej nenahradí, protože dobrým příkladem přitahuje k lásce poznání.

A jako nyní i nadále budeme lépe chápat, že celý život je krásný – když i dnes jsme naživu.

Když se zdánlivě absolutní a neotřesitelná samozřejmost stává mnohdy tak vratkou, věřím, že s Boží pomocí můžeme vstupovat do prostoru vděčnosti a v síle zmrtvýchvstalého Krista si zamilovávat LEPŠÍ.

o. Pavel Cieslar, farář v Novém Bohumíně

Trochu odlehčeně Vám s milou vzpomínkou na Vás přeji, aby slovo „pozitivní“ zase znamenalo něco skvělého, aby se „testy“ dělaly jen ve školách, aby se „izolace“ dělala jen na starých domech, aby se „maska“ nosila jen na maškarních bálech a abychom si „odstup“ udržovali jen od hříchu a všeho zlého, ne však od sebe navzájem.

Modlitba otce Pia

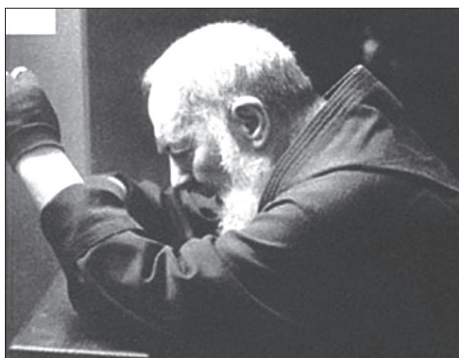
Zůstaň se mnou, Pane,
neboť potřebuji tvou přítomnost,
abych na tebe nezapomněl.
Ty dobře víš, jak snadno tě opouštím.

Zůstaň se mnou, Pane,
neboť jsem slabý a potřebuji tvou sílu,
abych nepadal tak často.

Zůstaň se mnou, Pane,
neboť ty jsi můj život
a bez tebe mi chybí horlivost.

Zůstaň se mnou, Pane,
neboť tys mé světlo
a bez tebe se topím v temnotách.

Zůstaň se mnou, Pane,
abys mi ukázal svou vůli.

Zůstaň se mnou, Pane,
abych slyšel tvůj hlas a následoval tě.

Zůstaň se mnou, Pane,
neboť velmi toužím milovat tě
a vždy být ve tvé společnosti.

Amen.

Zajímá nás...

Co jsou to apofthegmata? (pokračování z minula)

Apofthegmata patří do skupiny starokřesťanské mnišské literatury, mají převážně dvojí ráz: je to buď příběh s nějakým poučením, nebo výrok – převážně zkušeného mnicha (abba, stařec), který promlouvá ke svému žáku. Příběhy a výroky pak byly později seřazeny podle oblastí (např. vytrvalost, tichost, modlitba, pohostinnost) kvůli přehlednosti.

Vytrvalost

Jeden z bratří přestal zachovávat mnišská pravidla. Když pak chtěl znovu začít, sevřela ho úzkost a řekl si: „Kdy na tom budu tak jako dříve?“ Neměl sílu k další askezi. Zašel s tím za starcem a ten uvedl příklad: „Jeden člověk měl pole, ale zanedbával ho a ono leželo ladem. Zarostlo rákosím a trnám. Později se je však rozhodl znovu obdělávat a řekl svému synovi: ‚Běž vyčistit to pole.‘ I šel je syn vyčistit, ale když viděl to množství rákosy a trnů, ztratil odhodlání a chuť do práce a řekl si: ‚Jak dlouho asi budu muset tohle všechno vytrhávat a čistit tohle místo? Kdy s tím budu hotov?‘ Lehl si tam a usnul. Tak to dělal po mnoho dní. Nakonec přišel jeho otec podívat se, co už udělal, a zjistil, že ještě ani nezačal. Proto se ho zeptal: ‚Co to, že jsi zatím ještě nic neudělal?‘ A mladík otci odpověděl: ‚Vždycky, hned když jsem přišel pracovat a podíval se na to množství rákosy a trnů, zarmoutil jsem se, natáhl se na zem a usnul.‘ Tu mu jeho otec řekl: ‚Synu, udělej každý den místo na šířku svého lůžka, a tak bude tvé dílo postupovat a ty přitom neochabneš.‘ On poslechl a udělal to tak. Za krátký čas bylo políčko vyčištěné.

Tak tedy i ty, bratře, pracuj krok za krokem a neochabneš. Bůh tě pak uvede svou milostí znovu do pořádku, jak jsi býval.“

Chudoba – výroky

Abba Pambó pravil: „Mnich musí nosit takové šaty, aby je mohl odložit mimo celu a nikdo mu je tam nevzal.“

Jeden stařec řekl, že kdosi z bratří měl jen evangelium. To prodal a peníze dal na obživu chudým. Přitom pronesl výrok hodný zapamatování. Řekl totiž: „Prodal jsem i samotnou knihu, která mi řekla: *Prodej svůj majetek a rozdej chudým.*“

Citováno z: *Apofthegmata I* (2000) a *Apofthegmata II* (2005), překlad Jiří Pavlík.

o. Jan Czudek

O výchově

VI. část

Výchova samozřejmostí

Samozřejmost je něco, co je všeobecně uznávané, používané, nediskutované, prostě platné. Například v civilním životě je samozřejmé, že dítě se musí vzdělávat. Na animální úrovni pak je platné, že musíme jíst. V občansko-právní rovině je neoddiskutovatelné, že někdo musí vládnout.

V běžném rodinném životě je spousta samozřejmostí, o kterých se nediskutuje. Například to, že je třeba jít zavčas spát, abychom mohli ráno pracovat. Je to samozřejmost, kterou se snaží každý člen rodiny nějak zachovat, aby byl na druhý den použitelný. Ale pozor! Až na dítě, které si usmyslelo, že ono spát nepotřebuje! Ostatní členové rodiny kroutí nechápavě hlavou, když maminka capartovi vysvětluje: „Musíš jít spinkat, abys ráno mohl běžat.“ – „Nemusím spinkat, budu běžat.“ – „Budou tě bolet očička.“ – „Nebudou. Ty taky ještě nejdeš spát.“ – „Já už jsem velká, nemusím tolik spát.“ – „Já jsem taky velký, podívej.“

Nesmyslná diskuze, která unavuje maminku i dítě. Závěr přitom bude vždycky špatný. Pokud maminka přece jenom neustoupí, tak dítě půjde se vztekem či brekem do postýlky. A závěr dne bude pokažený. Jestliže maminka ustoupí, tak dítě bude na druhý den nevyspalé. A navíc si ověřilo, že i v samozřejmých záležitostech může slavit vítězství.

Rozumní rodiče s dětmi o samozřejmých věcech nediskutují. Snaží se dítěti například vysvětlit, že je třeba navštívit nemocnou babičku. Nevysvětlují mu to však tehdy, když je třeba se vypravovat a dítě protestuje, protože si chce například hrát. V takové rodině platí jako samozřejmé, že když se rodiče vypravují, tak děti jdou bez diskuze s nimi.

Je například samozřejmostí, že dítě zdraví toho, koho zdraví rodiče. Může nastat situace, že rodiče na nedělní procházce pozdraví někoho, kdo se dítěti nelíbí. V samozřejmosti vychovávané dítě pozdraví také a o kus dál se rodičů zeptá, proč zdravili někoho, kdo to byl. Přitom se dozví, že ten pán je tatínkův zaměstnavatel, na němž závisí příjem pro rodinu. Dítě, které nemá vžitou zásadu samozřejmosti, nesympatickou osobu nepozdraví, na mamčin káravý pohled třeba i nahlas odpoví drzým nesouhlasem. Tatínek se za svého „nevychovance“ stydí. Jeho zaměstnavatel si udělá obrázek. Vycházka může končit „tichou domácností“, když otec je našťavaný, že jeho žena si pěstuje rozmazlence.

Výchova samozřejmostí je velmi účinná. Není přitom demagogická, neboť s dětmi o domácích „zákonech“ hovoříme. Dítě pak samozřejmě poslouchá, neodmlouvá, uklízí, všechno sní, zdraví, pomáhá... Toto chování je samozřejmé pro rodiče, snadno se stává samozřejmým i pro dítě, protože dítě rádo chce být jako rodiče. Samozřejmé úkony neubírají na svobodě, neboť v rámci samozřejmosti (například jít s rodiči na procházku) si dítě libovolně běhá, nechá se nést, rodiče mu vyhoví a jdou kvůli němu oklikou atd. Výchova samozřejmostí vnáší do rodiny řád, klid a přispívá k vnitřně svobodnému dítěti.

I v náboženské výchově je výchova samozřejmostí klíčová. V dobré rodině se o Pánu Bohu mluví, zdůvodňuje se víra, náboženské postoje a chování. Přitom se

samozřejmě před jídlem rodina modlí. Pokud by dítě z jakéhokoliv důvodu chtělo modlitbu bojkotovat, tak se mu gestem samozřejmostí řekne, že se bude modlit. To, co rodiče považují za samozřejmé náboženské chování, tak jako samozřejmě požadují od dětí. Přitom se jeho svobodě ponechá spousta dalšího náboženského chování (např. samozřejmost je, že se v pátek postíme; svoboda je, jak se postíme, co si odřekneme.) Samozřejmost se vzrůstajícím věkem uvolňujeme. Její zásady má však dítě tak vžitě, že samozřejmé principy neopouští.

Někdo možná řekne, že samozřejmost není svobodná, proto ji nepoužívá. Stačí přece dobrý příklad a dítě jej bude následovat. Odpovídám: Dobrý příklad patří neoddělitelně k samozřejmosti, ale výchovu samozřejmostí nenahradí. Jeden ředitel církevní školy na začátku svého ředitelování prohlásil: „Budu chodit do kaple. Děti mě budou vidět a budou chodit se mnou. Nijak je nebudu nutit, ony přijdou svobodně samy.“ Po dvou desítkách let říká tentýž ředitel: „My učitelé a děti se chodíme modlit do kaple spolu. Samozřejmě, bez diskuze. Nikdo nezůstává někde ve škole mimo kapli. Jít se společně modlit je samozřejmé. A děti o tom nepochybují, podobně jako nepochybují, že vyučování nemůže být bez učitele. Copak je možné začít den bez Toho, kdo nám dal svět, naše tělo, které může běhat, naši duši, která může milovat?“

Výchova samozřejmostí v náboženské oblasti vstřípí dětem život z víry, naděje a lásky tak, jak jej žijí rodiče, farnost, církev. Jednou si stěžovali rodiče při poučení ke křtu, že jejich první dítě nerado chodí do kostela. Zeptal jsem se: „A jdete do kostela i vy s radostí a s chutí a samozřejmě každou neděli?“ – Nechodili ani každou neděli, ani s radostí, ale s jakousi povinností. Z rozhovoru vyplynulo, že nevychovávali ani samozřejmostí ani dobrým příkladem.

O výsledek náboženské výchovy se vůbec nemusí obávat rodiče, kteří vychovávají samozřejmostí. Jejich děti je následují a rodiče mohou v klidu a úspěšně zasévat semínka Božího slova do jejich otevřeného srdce, které se otevírá rádo a ochotně proto, že je vnitřně svobodné.

Zdroj: Janšta Josef. *O výchově*. A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí – Přímětce – Bítov, 2018, str. 20–22.

Plnomocné odpustky v Roce sv. Josefa

V rámci jubilejního roku ke cti svatého Josefa, který trvá až do 8. prosince 2021, byly stanoveny možnosti k získání plnomocných odpustků.

Podmínkou je splnění obvyklých podmínek:

- svátost smíření
- svaté přijímání
- modlitba na úmysl Svatého otce
- zřeknutí se jakéhokoliv hříchu
- některá z níže uvedených možností:
 - alespoň třicetiminutová meditace o modlitbě Páně
 - alespoň jeden den pobytu v duchovním ústraní spolu s meditací o sv. Josefovi

- vykonat skutek milosrdenství – tělesný nebo duchovní
- modlitba růžence – v rodinách nebo snoubenci spolu
- světit každý den své snažení pod ochranu sv. Josefa
- prosit o přímluvu sv. Josefa za každého, kdo si hledá práci – aby ji našel a aby byla důstojnější
- litanie k sv. Josefovi za pronásledované křesťany a církve

Jako zvláště vhodné příležitosti k získání plnomocných odpustků se zmiňují **svátky ke cti sv. Josefa (tedy 19. března a 1. května)**, ale také **svátek Svaté rodiny, 19. den každého měsíce a každá středa**, která je v latinské církvi tradičně zasvěcená sv. Josefu.

V současném kontextu ohrožení koronavirem je dar plnomocných odpustků rozšířen zejména **na seniory, nemocné, umírající a ty, kteří nemohou vycházet z domova.**

Podmínkou v těchto případech je:

- zřeknutí se jakéhokoliv hříchu
- jakákoliv modlitba ke cti sv. Josefa – útěchy nemocných a patrona dobré smrti
- obětovat s důvěrou své bolesti nebo nesnáze života milosrdnému Bohu
- úmysl splnit další stanovené podmínky, jakmile to bude možné

Zpracováno dle cirkev.cz a farnosttrebovice.cz

Na cestě mezi Netflixem a sv. Janem od Kříže

Před několika dny jsem se účastnila skvělého online semináře o psychické odolnosti s Irenkou Smékalovou, která mluvila mimo jiné o tom, jak důležité je umět se (nejen v této době) adaptovat na nové podmínky a posilovat svou psychickou odolnost tím, že se nebudeme poddávat sebelítosti, agresi, bagatelizaci situace ani jiným nekonstruktivním reakcím, ale zaměřit se na řešení konkrétních problémů. A že je tato doba skvělou příležitostí být kreativní. Schválně ať si prý uvědomíme, kolik nových dovedností a kůčků do našeho života koronavirová krize vnesla nebo ještě může vnést.

To je fakt. Já jsem si prošla řadou sebevzdělávacích, asketických a inovativních nápadů. Oproti loňskému roku jsem se teď obloukem vyhnula těm úplně nejmělejšímu plánům typu „během těchto dvou měsíců se zavřená v paneláku se dvěma malými dětmi naučím francouzsky“. Neodpustila jsem si ale pár kulinářských tužeb, jednou

z nich byla příprava domácího sushi. Naštěstí jsem se nestihla dostat dál než k získání 10% slevy na nákup surovin z jednoho e-shopu. Honza mě stihl včas upozornit na to, že děti sushi jíst nebudou, a to ani to nejmíň kontroverzní s okurkou. Že když jim připadá podezřelá už brokolice, tak mořské řasy nám asi těžko projdou. A že nám dvěma by ty tuny sushi za chvíli lezly ušima.

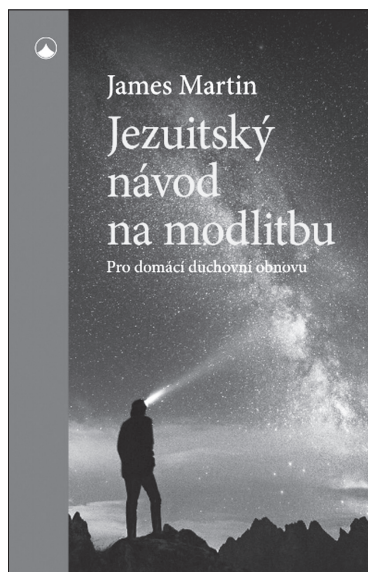
Ani náš letošní lockdown se neobešel bez fitness sezóny. Takže se u nás na pár dní dostalo ke slovu žitné pečivo, zeleninové saláty a intenzivní cvičení (zapojují se i děti, ale nejčastěji jako závaží). Po několika dnech skvělého pocitu ze své životosprávy samozřejmě přišel ten okamžik, kdy jsem si ve 22:10 vzpomněla na bonboniéru Toffifee ve skříni. Detailů vás ušetřím. Naštěstí jsem si těsně před vypuknutím lockdownu prozíravě objednala stahovací legíny, takže není nic ztraceno.

A jaký je váš letošní lockdown? (Myslím teda, pokud právě nejste zdravotníci nebo rodiče několika dětí na online výuce. V takovém případě před vámi smekám a otázku na volný čas vám vůbec nepokládám.) Taký průběžně oscilujete mezi četbou karmelských mystiků a sledováním průměrných seriálů na Netflixu?

Přeju vám spoustu sil do zápasů se svou leností a rezignovaností. Přeju vám, ať dokážete objevit to, co vás těší, a ať za tím jdete. Když to zrovna půjde, utíkejte s větrem o závod. A když to zrovna nepůjde, mějte se sebou trpělivost a řekněte si: „Super! Hlavně, že necouvám!“

Mája Pilařová

Knižní tipy

Jezuitský návod na modlitbu

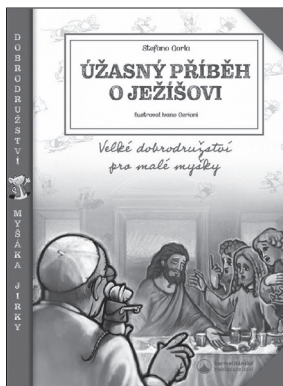
James Martin

Autorem této novinky je v Americe velmi známý jezuita James Martin, kterého mohli poznat už i čeští čtenáři díky úspěšné knize s ambiciózním názvem Jezuitský návod (téměř) na všechno. Tentokrát přichází s kratším textem, který odpovídá praktickým způsobem na nejčastější otázky o modlitbě a meditaci. Jak můžeme najít Boha? Jak se můžeme modlit? A co se o Ježíšovi dozvídáme z příběhů Nového zákona?

Na běžné exercicie musíte obvykle vyjet někam daleko. S Jezuitským návodem na modlitbu můžete duchovní obnovu prožít v soukromí svého domova.

„Při všech svých snahách a modlitbách věrte, že Bůh, který vás stvořil, vás chce k sobě také přitahovat. Proto vám pomůže. Na své duchovní cestě máte společníka,“ ujišťuje čtenáře James Martin.

Úžasný příběh o Ježíšovi **Velké dobrodružství pro malé myšky** Stefano Gorla

Co myslíte – může se malá myška přátelit s papežem? Ano, může – zvláště když vypráví tak nádherné příběhy jako papež František! Myšák Jirka hltá každé jeho slovo. Papež krásně vypráví i vysvětluje. Jirka se tak může o to, co slyšel, podělit se svými sourozenci a příbuznými. Ten nejúžasnější příběh, jaký kdy slyšel, vypráví o Ježíšovi. O tom, jak se narodil chudý a jak se ztratil při pouti do Jeruzaléma. Jaký byl jeho bratranec Jan. Proč udělal dobrou věc, o kterou ho poprosila jeho maminka. A proč plakal kvůli svému příteli Lazarovi. Jak ho zajali a odsoudili na smrt. Tím to ale nekončí.

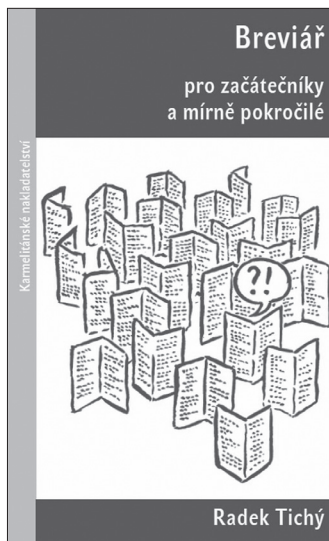
Ježíš je nakonec svým nebeským Tatínkem vzkříšen a vrací se ke svým přátelům, kteří jsou štěstím celí bez sebe. První seznámení s příběhem Ježíše Krista pro předškoláky a malé školáky probudí v dětech zájem o Bibli a evangelia. Ocení ho i všichni, kdo mají rádi staré příběhy v novém podání.

Breviář pro začátečníky a mírně pokročilé Radek Tichý

Další knížečka, která vyšla v edici Katecheze do kapsy, pochází od českého odborníka na liturgii, otce Radka Tichého. Byl jsem nadšený už z jeho předchozích spisků zaměřujících se na mši a iniciační svátosti. Člověk si může myslet, že tyhle věci dávno zná, ale autor vždycky najde nějakou novou zajímavost, chytí pozornost čtenáře a s lehkostí ho provádí hlubinami liturgie.

Breviář – jinak také denní modlitba církve nebo liturgie hodin – je krásnou mozaikou, jejíž jednotlivé kamínky tvoří žalmy, písně, biblická čtení, texty církevních otců, antifony a prosby. Vše je harmonicky uspořádáno podle denní doby, svátku a církevního období. Na první pohled strašlivý zmatek, ale při bližším zkoumání odhaluje promyšlenou a staletími utvářenou strukturu.

Pro mnohé je breviář neproniknutelný rébus, jiní se ho modlí s každodenní samozřejmostí. Avizovaný titul může zaujmout obě skupiny křesťanů a pootevřít jim pokladnici modlitby.

Jan Pilař, Karmelitánské nakladatelství Opava

Církev je domov, kdekoliv jsme

Otec Kamil Vícha je v naší farnosti doma, i když kvůli pracovním povinnostem občas vyráží daleko odsud. V dubnu slaví životní jubileum, proto jsme se rozhodly zeptat se ho na pár otázek.

Jaký je to pocit slavit padesáté narozeniny?

No, v podstatě nevím, protože je to pořád ještě přede mnou ☺, ale bude to asi jako každé jiné narozeniny, jen ta číslovka je trochu jiná. Ale abych pravdu řekl, zatím se na to moc necítím, jako že by s padesátkou měla přijít nějaká životní moudrost či usedlost nebo tak něco.

Jak to plánujete oslavit?

Podle možností, ale určitě v kruhu rodiny, přátel, kolegů z práce, přátel z farnosti. Nějak to moc neplánuji. Možná nějaká pouť. Určitě mše svatá na poděkování a nějaké ty oslavy s dobrým jídlem a pitím. Něco bude asi až později, někdy v červnu, uvidím.

Jak jste to měl s vírou v dětství?

Vyrůstal jsem za komunistů a problémy s chozením do náboženství a zesměšňování víry ve škole mi daly náhled na komunisty a jejich režim. Takže celkem brzo jsem se vyhranil a rozlišil dobro od zla.

Ale pokud se ptáte, zda jsem vyrůstal ve věřící rodině, tak ano, táta sice chodil do kostela zřídka, spíš jen na svátky, ale my bratři jsme s mamkou chodili pravidelně do kostela a myslím, že služba ministranta a odpovědnost za tuto službu mi dala dost dobrých věcí do života. Stejně jako výborná parta ministrantů a lidí kolem kostela.

Prožil jste ve svém životě nějakou krizi víry?

Vzhledem k tomu, jak jsem psal výše, že jsem jasně rozlišoval komunismus jako zlo pro člověka a společnost, byla pro mě víra a církev jedinou alternativou, takže telecími léty, pubertou, jsem prošel díky kněžím v Opavě a výborné partě přátel, které jsme tu měli asi bez nějaké hlubší krize víry. Asi díky tomu přišel snáze ten okamžik „postavení se na vlastní nohy“ – věřím a chodím do kostela ne proto, že chodí rodiče, a tak musím i já, ale já sám za sebe chci, a tak chodím a modlím se.

Samozřejmě že přicházely a budou přicházet otázky a krize ohledně povolání, to, jakou cestou se v životě vydat a jak na ní pokračovat a co ode mě Bůh očekává tady a teď

a co asi tak za pár let. Ale to má určitě každý, a to se nedá nic dělat, člověk musí jít dál, den za dnem.

Potkal jste ve svém životě nějakého člověka, který byl pro Vás inspirací?

Myslím, že každý člověk, který nějakým způsobem projde naším životem, ať už za kratší nebo delší čas, je pro nás inspirací ať už pozitivní, nebo negativní. Prostě nás nějak ovlivní. Takže určitě lidé z nejbližšího rodinného kruhu, pak kněží kaplani, kteří působili v Opavě, kamarádi, s kterými jsme vedli nekonečné diskuse o víře, Bohu, člověku a co s životem. Přátelé a přítelkyně, z nichž mnozí jsou na celý život a u kterých vím, že se na ně můžu kdykoli obrátit a že mě vyslechnou a pomůžou. No a pak samozřejmě osoba Krista, který je tou velkou výzvou pro každého člověka, s tou otázkou, co bys dělal Ty, Ježíši, na mém místě?

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Lehčí otázka by nebyla? No klasicky, osobní rozhodnutí jako odpověď na výzvy, které přicházely a v porevolučním nadšení i jakási odpověď na změnu ve společnosti. Pak přihláška, Teologický konvikt, Teologie na fakultě a seminář se spoustou vynikajících spolubratrů a pak už definitivní rozhodnutí před jáhenským svěcením.

Kde všude jste jako kněz působil?

Nastoupil jsem na civilní službu jako jáhen do Oder a jezdil jsem vpomáhat starému knězi, vzácnému muži páteru Františkovi Burešovi do Věsky, Vlkovic, Heřmanic, Heřmáněk, Dolejších Kunčic a Kaménky. Tam jsem mu pomáhal a vozil ho na mše svaté, učil náboženství ve dvou vesnicích, a dělal všechnu jáhenskou praxi, kázal, křtil, navštěvoval rodiny, pořádal výlety pro děti a mládež a podobně.

Po roce, když se blížilo mé kněžské svěcení, byl za ním tehdejší generální vikář František Kuffa a nabídl mu mís-

to s péčí v nám známém Domě Cyrila a Metoděje ve Vlastovičkách, kam jsem ho jezdil občas navštěvovat a kde se o něj vzorně starali a on jim podle svých možností sloužil až do své smrti.

Já jsem zůstal kaplanem v Odrách a přilehlých obcích, z nichž jedna byla i spálovská farnost, kterou jsem měl jako kaplan více na starosti. Do toho jsem měl na starosti mládež v děkanátu Bílovec, skauty v diecézi a biblické dílo v diecézi. To poslední musím s odstupem času uznat, že bylo spíše pro formu a že jsem to nestíhal a bylo to nad mé schopnosti a možnosti.

Po dvou letech kaplanování jsem se v roce 2000 přesunul jako administrátor do Spálova, kde jsem vydržel až do odchodu do armády na začátku roku 2007.

Jak dlouho sloužíte v armádě a co Vám ta služba dává?

Z toho, co jsem řekl, vyplývá, že jsem v armádě patnáctý rok. Celkem dlouho na to, že jsem do ní šel s tou představou, že to bude tak na pět šest let ☺. Co mi to dává? Zajímavou zkušenost práce s jinými lidmi než ve farnosti, nutnost na sobě aspoň trochu pracovat. Učit se stále nové věci. A taky nová přátelství a v rámci nasazení v zahraničí zkušenost s životem v jiných zemích a kulturách. No a pak, jak už říká klasik v pohádce S čerty nejsou žerty – parády, přehlídky a hlavně peníze ☺. Ne, dává mi to možnost potkávat se se zajímavými lidmi z různých národů, mít přátele všude po světě. Objevit, že církev je domov, kdekoli jsme. A možnost naslouchat lidem, jejich příběhům a hledat s nimi odpovědi na otázky, které přináší život.

Jak vypadá v současnosti Váš pracovní den?

Pracovní den by se dal rozdělit na dny před covidem a během covidu. Ale něco je stejné, odborná příprava, studium, tělesná příprava, vlastní sport a udržení fyziky a pak „návštěvy“ kolegů na jejich pracovištích, což znamená někdy jen tak pokecat, někdy naslouchat a řešit závažnější věci. No a to teď moc nejde vzhledem ke snaze omezit šíření viru.

Pak to bylo také samozřejmě zúčastnit se odborných příprav a výcviků a několikadenních cvičení, která ale teď moc nejsou. Takže teď jsou to spíše debaty ohledně koronaviru a povzbuzování těch, kteří jsou nasazeni ať už v callcentru, nebo v domovech či nemocnicích nebo s PČR v terénu.

Jak ještě změnila pandemie Vaši práci?

Omezila hlavně možnosti výcviku a setkávání s kolegy. Některé věci probíhají online a tělesná příprava není společná, ale individuální a tak podobně. No a taky neustále odkládáme pravidelná setkání vojenských kaplanů.

Čím ve volném čase rád „dobijíte baterky“?

Filmy, knihy, procházky, výlety na motorce. Loni jsem byl s partou chlapů v Rumunsku, fyzicky náročná jízda v terénu, ale super parta a zajímavá země a úžasná krajina. Anebo si jen tak vzít pěknou knihu, sklenku dobrého vína a číst si na zahradě ☺. A nebo příprava dřeva na zimu.

A samozřejmě to každodenní „dobíjení baterek“ v tom každodenním zápase, kterému říkáme modlitba, v tom každodenním setkávání s Kristem a jeho slovem. Tam asi nejvíc čerpám sílu k těm každodenním povinnostem a úkolům a k tomu, co mě každý den čeká.

Vaše oblíbené jídlo?

Asi cokoli od masa.

Oblíbený film?

Misie, Svéráz národního lovu, 21 gramů, seriál Fauda. Je spoustu vynikajících filmů, co stojí za to vidět.

Oblíbená kniha?

Bible, to musím ☺, pak taky Na východ od ráje od Steinbecka, Píseň o lítosti od Viktora Fischla, Popraviště od Ajtmatova. Pak z poslední doby, co jsem četl, Šikmý kostel od Lednické, Na smrt od Jozefa Kariky. Kniha o tom, kam až se člověk může dostat a posunout. Ale to citlivým povahám nedoporučuji, ten popis zla je brutální. Bohužel realita je někdy ještě horší, co je člověk schopen udělat člověku.

Oblíbený světec?

Don Bosko, Ignác z Loyoly, sv. František a obecně církevní otcové prvních století a otcové pouště. Zase bych se měl do nich začíst.

Oblíbená píseň z kancionálu?

Jak růže krásná z Jericha, ale musí se zpívat v tempu stejně jako Z nebe posel vychází. A Velikonoční sekvence zhudebněná magistrem Olejníkem. To byl taky úžasný člověk, s kterým jsem měl možnost se potkávat jak na fakultě, tak ve sborovém zpěvu v semináři a na semináři gregoriánského chorálu, ale to už je teda dávno ☺.

Oblíbený církevní svátek?

Velikonoce, jednoznačně. Náročné, ale nádherné.

Co pro Vás Velikonoce znamenají?

Úžasný dar lásky Boží k člověku. Přes všechny naše slabosti, hříchy, všechna ta zapření Krista, Boha, on se nikdy neodvrátí, ale vždy nás bude vyhlížet na prahu dveří svého domu. To jsou pro mne Velikonoce. Dvakrát jsem je prožil v Afghánistánu, kde to bylo jinak, než jsme zvyklí z domu, ale přesto to podstatné tam bylo a byla to oslava Kristova vzkříšení.

Možná je někdy dobré prožít věci jinak, tak jak to i dnes prožíváme v době covidové, kdy nás to nutí opustit zaběhlé věci, to, na co jsme byli zvyklí a znovu objevit jádro, podstatu naší víry, našeho života. A Bůh je ten, který ZNÁ, VIDÍ, SLYŠÍ starosti a bolesti svého lidu a v Kristu nám ukazuje svou blízkost a náklonnost. To vždy znovu a znovu můžeme prožít a zažít o Velikonocích.

Je to jen na nás, kolik dáme Bohu prostoru, abychom to mohli spolu s ním prožít. Je to ten příběh nejistoty, příběh Izraelitů opouštějících otroctví Egypta. Těch, co jdou za Božím příslibem do nejistoty, tak jako Abram, který opustil bohatý Ur a vydal se na cestu. Stejně tak i my jsme pozváni na cestu, psát svůj, náš příběh cesty z otroctví ke svobodě, cesty od plných hrnců k nejistotě, ale ke svobodě dětí Božích.

Je to ten příběh Krista, který se modlí v Getsemanech: „Otče, je-li to možné, ať mě mine tento kalich. Ale ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Příběh Kristovy opuštěnosti na kříži, ale především Otcovo přiznání se k Ukřižovanému, k pohrdanému a vysmívanému, kterého vzkřísí, a smrtí to prostě nekončí, naopak. Bůh nám neslibuje klid, pohodlí, zajištění, ale zve nás na cestu, zve nás k životu, k životu v plnosti, to může být i ten náš příběh.

Samozřejmě že i mně se strašně moc věcí v životě nepovedlo, spouště lidí jsem ublížil, spoustu věcí jsem pokazil, rozbil, ale Velikonoce jsou pro mě znamením a výzvou, že s pomocí Boží mohu povstat, prosit za odpuštění a jít dál. Ježíš je ten, který nás zná, všechny ty naše slabosti a pády, a tak jako Petra po zapření i nás se znovu a znovu ptá: „Miluješ mě?“ Naše odpověď je příběh našeho života.

Děkujeme za rozhovor.

Marie Štrauchová a Mirka Řeháková

K zamyšlení

Zacházení s myšlenkami

Otec Jan Czudek odpovídal v minulém čísle Cesty v rubrice Zajímá nás... na otázku Co jsou to apofthegmata? Jako příklad uvedl dvě témata: Zdrženlivost a Modlitba. Nabízím k zamyšlení komentář Anselma Grüna k tématu „Zacházení s myšlenkami“. Nevím, jak vy, ale já s tím mám velké problémy.

Evagrius Ponticus: **Buď strážcem vchodu svého srdce a ne- nech bez kontroly vstoupit žádnou myšlenku. Každé myš- lenky se ptej, zda patří k domácím, nebo k nepříteli. Jestliže patří k domácím, naplní tě pokojem. Když však náleží k ne- příteli, zaplaví tě zlobou nebo žádostivostí.** (Dopis 11)

Evagrius přibližuje zacházení s myšlenkami působivým obra- zem. Sahá k jednomu Ježíšovu podobenství o bdělosti (Mk 13,34).

Pán domu vydávající se na cestu přikazuje vrátnému, aby zůstával bdělý. Máme sedět u vrat svého domu. U každé myšlenky, která zaklepe u dveří našeho srdce, bychom měli zjistit, zda patří k domácím nebo je odjinud. S myšlenkou se máme dát do řeči, abychom si ověřili, zda nechce náš dům opanovat a domácí vystrnadit. Takovými násilníky se může stát zloba, žárlivost nebo sexuální žádostivost. Když jim umožníme vstup, bude s klidným životem v našem domě konec. Nanejvýš pro nás zbude nějaký ten kout ve sklepe, kam se budeme moci uchýlit.

Evagrius nám radí, abychom vpustili jenom myšlenky přinášející pokoj. Ty patří do našeho domu, neboť pocházejí od Boha. Bůh k nám chce pomoci těchto myšlenek vstoupit. Jedním z hlavních úkolů mnichů je myšlenky, které se bez ustání vynořují v hlavě, zkoumat a rozpoznávat jejich záměr. To je počátek duchovní cesty. Bez toho by nemělo smysl se uzavřít v komůrce svého srdce, jak to Ježíš doporučuje: „Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt.“ (Mt 6,6) Pokud nebudeme myšlenky rozlišovat, nesetkáme se ve své komůrce s Bohem, ale s vnitřním nepokojem a chaosem našich pocitů. Strážce dveří má za úkol chránit naši modlitbu. Musí být spolehlivý, aby vpustil jen takové myšlenky, které nás naplní pokojem. Pak se v komůrce svého srdce setkáme s Bohem, který u nás bude přebývat v bezpečí a odhalí a prozradí vše skryté, potlačené a nevědomé.

Přeji Vám i sobě, abychom dokázali rozlišovat myšlenky, které přicházejí, a pouštět do svého srdce jen ty domácí, přinášející pokoj. A protože se začátkem dubna přicházejí letos i Velikonoce, tak nám všem přeji požehnané a klidné velikonoční svátky, i když, jak to vypadá, nebudou příliš odlišné od těch, které jsme prožívali loni. A modleme se za všechny nemocné, postižené covidovou pandemií. Oni to potřebují.

Vladimír Ziffer st.

Zdroj: Anselm Grün. *Otcové pouště*. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2000; str. 48–49.

Klub sv. Anežky, dobrovolné sdružení Charity Opava

*Ježíš vstal z mrtvých za tři dny.
Vyřešení našich problémů a zmatků
také „vstane z mrtvých“,
jen na to musíme čekat déle než ty tři dny.*

*Přeji Vám všem i Vaším blízkým požehnané
Velikonoce a radost z Kristova vítězství.*

*za Klub sv. Anežky, dobrovolné sdružení Charity Opava
Marie Smolková*

Dětem

Kytice narcisů

Na Bílou sobotu se modlila šestačka Anežka s rodiči a o rok mladším bratrem Matějem u Božího hrobu. Přitom zašeptala: „Tu to není vůbec smutné jako u hrobu na hřbitově.“

Maminka přikývla a řekla: „Je to tu slavnostní – klid před vzkříšením.“

Od té chvíle se Anežka ještě více těšila na Velikonoce, na slavnost Ježíšova zmrtvýchvstání. V neděli pak přichází do kostela plná očekávání. Jaké to tam dneska bude? Jakmile vejde do chrámu, tak obdivuje slavnostně ozdobený oltář. Poznává, že květiny jsou tam přeneseny z Božího hrobu.

Pan farář to vysvětluje nejenom dětem: „Ty květiny jsou hortensie a jejich květy se skládají z množství malých květů. A můžeme si představit, že těmi květinčkami jsme my, kteří každý zvlášť, a přitom dohromady oslavujeme vzkříšeného Krista, když zpíváme aleluja.“

Takové přirovnání se Anežce moc líbí, a tak je květinčkou, která zpívá, raduje se, oslavuje vzkříšeného Ježíše.

Prozpěvuje si také cestou z kostela, a když přichází na jejich zahradu kolem domu, tak se zeptá: „Mami, proč tu nemáme hortensie?“

„Máme, ale venku kvetou až v létě. Ale máme tu narcisy, celé trsy jich tu září.“

„Ty nemám ráda.“

„A proč?“ diví se maminka.

„Když se prohlížím v zrcadle, tak mi tatínek říká: ‚Dej si pozor, aby se z tebe nestal narcis.‘“

„A ty rozumíš, před čím tě tatínek varuje?“

„Narcis obdivuje sám sebe. A taková já být nechci, proto nemám narcisy ráda.“

Po slavnostním obědě zve maminka dceru: „Zaskočím na hřbitov. Půjdeš se mnou?“

„Ano, moc ráda,“ odpovídá hned Anežka, „a vezmeme tam nějaké květiny?“

„No přece narcisy, máme jich plnou zahradu.“

„Narcisy? To nemáme jiné květiny?“

Maminka na to neříká nic. Ale než odejdou na hřbitov, tak stříhá jednotlivé květy narcisů, až je z nich velká kytice. Přitom ji obdivuje: „To je nádhera.“

Anežka se však nedá zvíkat: „Jsou to pyšné narcisy.“

Maminka na to nereaguje a vydává se s dcerou a s kyticí na hrob svých prarodičů. Tam ji vkládá do vázy a zašeptá: „Babičko a dědečku, ta nádhera je pro vás.“

Anežka se kaboní a v duchu si myslí: pyšné narcisy.

Maminka vytahuje z kytice jeden narcis a pronáší: „Já jsem krásný, obdivujte mě.“

Anežka na hru přistupuje. „Nejsi krásný, protože jsi pyšný.“

Květina skloní hlavičku a zvolá: „Nechci být pyšná květina, jdu za ostatními do kytice.“

Anežka se konečně usměje a přiznává: „Ta kytice je krásná.“

Maminka svou dceru obejmě a opět šeptá: „Když obdivuješ sama sebe u zrcadla, tak jsi jako ten osamělý narcis. Teprve když jsi s ostatními dohromady, tak jsi krásná i ty.“

„Mami, už tomu rozumím: u zrcadla jenom chvilku a pak dlouho dohromady s druhými doma, v kostele, ve škole, všude.“

„Tak budeš jako kvíteček v květu hortensie nebo jako jednotlivý narcis v kyticí.“

jáhen Josef Janšta

Centrum pro rodinu – středisko Opava

Kontakt: Masarykova 39, minoritský klášter, 1. patro;

e-mail: jdostalova@prorodiny.cz, mobil: 731 625 617;

internetové stránky: www.prorodiny.cz;

osobní kontakt: Po–Pá od 8 do 12 hodin.

Manželské večery online od 7. dubna

Nabízíme vám možnost absolvovat tento kurz doma, ve vašem známém prostředí, kde si sami můžete vytvořit příjemnou atmosféru pro tato vaše „rande“, se svíčkou, dobrou večeří...

Začínáme tedy ve středu 7. dubna ve 20 hodin a každé setkání bude trvat 2 hodiny. Ani ne hodinku budete sledovat jedno z témat na obrazovce a tato hodinka bude ještě prokládána časem, kdy si budete spolu povídat.

Kurz bude mít 7 večerů po 7 týdnů, vždy ve středu od 20 hodin.

Pokud byste měli o kurz zájem, tak pište na jdostalova@prorodiny.cz neb.o volejte na tel.: 731 625 617.

Kurz „ROSE“ pro ženy online od 8. dubna

Chci pozvat všechny ženy na kurz rozvoje osobnosti, který bude probíhat ve čtyřech setkáních s psycholožkou **Irenou Smékalovou**.

Nazvala tento seminář „Rose“ – růže – každá z žen je jako krásná květina, která voní a dává lidem okolo sebe radost, pokud rozvinula vše, čím ji Bůh obdaroval.

Kurz začíná 8. 4., další termíny 15., 22., a 29. 4. vždy od 18 do 20 hodin.

Cena: 799 Kč za celý kurz.

Kontakt: irena@smekalovi.cz

Jana Dostálová

Charita Opava

Kontakt: Přemyslovců 26, 747 07 Opava-Jaktař;
telefon a fax: 553 611 816, 553 612 780, 553 612 788;
e-mail: info@charitaopava.cz;
internetové stránky: www.charitaopava.cz.

Sbírka potravin opět v zástěrách z Charity Opava

Na více než šesti stech místech České republiky proběhne 24. dubna jarní kolo celorepublikové Sbírký potravin. V prodejnách a řetězcích, které se do sbírky tradičně zapojují, se budou o hladký průběh starat koordinátoři v typických zelených zástěrách s logem sbírky. Už třetím rokem je vyšíávají Chráněné dílny Charity Opava.

Naprogramovaný stroj zvládne vyšít jedno logo za dvacet minut. „*Letos jsme dostali zakázku na šest set výšivek, takže byl v provozu dvě stě hodin čistého času,*“ říká vedoucí marketingu charitních chráněných dílen Ludmila Slaninová. Vzpomíná ale, že první zakázka před třemi lety byla na dva tisíce kusů, takže dílny musely zavést dvojsměnný provoz. „*Původně se měly nastříhané zástěry vozit z Číny, ale po dohodě s ředitelkou České federace potravinových bank Veronikou Láchovou jsme kontaktovali opavskou firmu FILIPA, která je od té doby jejich dodavatelem,*“ dodává Slaninová s tím, že díky tomu je také výrazně jednodušší logistika celé výroby.

Sbíрку potravin organizuje Česká federace potravinových bank ve spolupráci se Svazem obchodu a cestovního ruchu a Asociací společenské odpovědnosti. Mezi partnery je také Charita Česká republika. V každém obchodě či prodejném řetězci, který je do sbírky zapojen, můžete ke svému nákupu přihodit trvanlivou potravinu nebo drogerii a za pokladnou zboží darovat dobrovolníkům. Ty poznáte právě podle charakteristické zelené zástěry z Opavy. Vybrané potraviny budou převezeny do nejbližší potravinové banky, kde se rozdělí, zkontrolují a připraví pro odběratelské neziskové organizace. Ty je pak postupně předávají potřebným.

Sbírka, probíhající dvakrát ročně, musela být z důvodu koronavirové nákazy loni na jaře zrušena. Zásoby potravin v potravinových bankách se tak dostaly na kritické

minimum. Pandemie navíc způsobila výrazný nárůst lidí, kteří se ocitli v tíživé životní situaci. Organizátoři se proto rozhodli na podzim sbírku uspořádat za přísných hygienických opatření, díky čemuž se v potravinových bankách mohly doplnit zásoby o 440 tun zboží pro potřebné. V současné době ale zboží opět dochází.

Jednu ze zástěr vyrobených Charitou Opava dostal v roce 2019 darem také papež František. Na vatikánské audienci zástupců Federace evropských potravinových bank mu ji předala Veronika Láchová.

Slezská univerzita a Charita Opava zkoumají vliv koronakrize na seniory

Charita Opava se spolu s Fakultou veřejných politik Slezské univerzity účastní projektu, který odborně vyhodnotí poznatky z poskytování zdravotních a sociálních terénních služeb seniorům v době koronakrize. Jeho výsledkem bude vytvoření manuálu pro zvládání podobných krizových situací, monografie o závěrech výzkumu a také aktualizace učebních osnov. Získané poznatky by rovněž měly napomoci sestrojení nového zařízení, které umožní kontakt klienta s pracovníkem bez přítomnosti třetí strany.

Veřejnou soutěž na tento projekt, ve které zvítězila Fakulta veřejných politik, vyhlásila Technologická agentura ČR. V důsledku epidemiologické krize totiž došlo k významným zásahům do poskytování všech sociálních a zdravotních služeb. Cílem projektu je navrhnout nové postupy v době krize a originální technologii pro komunikaci s klientem. Poznatky o působení viru hovořily o seniorech jako o nejohroženější sociální skupině, významným způsobem se proto změnily i podmínky poskytování sociálních a zdravotních služeb této ohrožené kategorii. Při výzkumu se tak využívají zkušenosti z praxe profesionálních pracovníků Charity Opava i studentů, kteří v době krize nastoupili do takzvané nařízené práce.

Velkým přínosem může být také sestrojení nového komunikačního přístroje. Současné technologie nouzového přivolání pomoci jsou totiž často postaveny tak, že komunikace neprobíhá přímo mezi seniorem a sociálním pracovníkem. Problémy, které to může přinášet, může odbourat chystaný elektronický přístroj, prostřednictvím kterého bude možno pomoc přímo zavolat, ale i v opačném směru ověřit stav seniora. Bude mít také záložní zdroj energie pro případ nenadálých krizových situací a výpadků. Uplatní se zejména u seniorů žijících o samotě či ve vzdálenějších lokalitách.

Zájem o výsledky výzkumu již projevila Charita Česká republika, která je bude moci aplikovat na území celé republiky do praktické činnosti všech poskytovatelů terénních sociálních služeb.

Charita zaměstnává přes 170 lidí s handicapem

Celkem 173 lidí s handicapem zaměstnává k letošnímu dubnu Charita Opava. Práci nacházejí především ve zdejších chráněných dílnách. Charita Opava tím naplňuje důležitou část svého poslání, kterou je vedle profesionálního poskytování služeb sociálně, zdravotně a společensky znevýhodněným lidem také zaměstnávání osob s problémy na trhu práce. Počet handicapovaných lidí se přitom v evidenci opavského úřadu práce dlouhodobě pohybuje kolem šesti set a získat pro ně zaměstnání je velmi náročné.

Nouzový stav prodloužil Tříkrálovku, převodem můžete přispět do konce dubna

Za normálních okolností by už byla Tříkrálová sbírka dávno ukončena. V té letošní ale bylo vinou koronavirových opatření mnoho věcí jinak. Protože po domácnostech nemohli tři králové chodit s koledou, zbyla dárcům možnost vhodit peníze do kasiček umístěných na různých místech, nebo přispět převodem do virtuálních pokladniček. Druhá možnost zůstává v platnosti až do konce dubna.

QR Platba

Vybrané finance budou určeny nemocným seniorům a pacientům v terminálním stádiu, kterým pomáhají naše terénní služby v domácím prostředí, a také lidem s mentálním postižením a chronickým duševním onemocněním, kterým poskytujeme služby v sociálně terapeutické dílně Radost.

Účet s číslem 66008822/0800 a s variabilním symbolem Charity Opava 77708012 je pro příspěvky potřebným otevřen všem, kteří to dosud nestihli, až do 30. dubna 2021. Děkujeme!

Charita Opava

Co se děje v CZŠ svaté Ludmily

Zápis do první třídy

Upraveno podle pokynů MŠMT ke dni 13. března.

Zápis tradičně „naživo“ v budově školy (jen v případě, že to bude povoleno):

- Hradec nad Moravicí – v pátek 9. dubna v době od 14.30 do 18 hodin.
- Opava – ve čtvrtek 22. 4. a v pátek 23. 4. v době od 14 do 18 hodin.

Je vhodné předvyplnit elektronickou přihlášku – na našich webových stránkách přes „Elektronická přihláška“. Nebudete ji muset u zápisu vyplňovat, my ji vytiskneme a Vy jen podepíšete.

Zápis online:

Po celý duben (od 1. dubna do 30. dubna) se lze přihlásit přes „Elektronická přihláška“. Po ukončení zápisu budou přihlášky vytisknuty a bude je potřeba následně podepsat. Upřesníme podle situace.

ALTERNATIVA: je možné „osobně doručit přihlášku do školy“ – při této příležitosti můžete přijít i s dítětem, prohlédnout si školu, pohovořit s učitelem, který se Vám bude věnovat (je to taková forma „náhrady zápisu“, myslíme, že je velmi vhodná pro děti, aby měly aspoň nějaký prožitek zápisu). Je nutné si domluvit termín. První termín bude plánovaný v Hradci v den 9. 4., v Opavě 22. 4. a 23. 4. Pokud máte zájem, napište na adresu skola@czs-hradec.cz, obratem se ozveme a domluvíme čas.

V případě zájmu je možné si po dohodě individuálně prohlédnout školu. Termín dohodnete na adrese skola@czs-hradec.cz.

Jana Larischová

Príspevky do **Cesty** můžete předat v sakristii kostela sv. Vojtěcha nebo na faru Almužnická 2, Opava, případně poslat na adresu redakce, nebo elektronickou poštou na adresu cesta.opava@gmail.com – vždy do uzávěrky.

Telefonní číslo na redakci zpravodaje Cesta: 733 529 923.

Webové stránky farnosti Nanebevzetí Panny Marie v Opavě: www.farnostopava.cz

Kontakt na Farní úřad Nanebevzetí Panny Marie v Opavě – tel.: 733 307 117, e-mail: rkf.opavapmaria@doo.cz

Cesta – zpravodaj farnosti při konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie v Opavě, vydavatel a adresa redakce: ŘKF Nanebevzetí Panny Marie, Almužnická 2, 746 01 Opava. Tiskne tiskárna Schneider. Ročník 28., číslo 4. Náklad 300 výtisků. Výrobní náklady 1 kusu 15 Kč. Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada zpravodaje. Registrováno pod číslem MK ČR E 12507 u MK ČR.

Příští číslo 2. 5. 2021, uzávěrka 14. 4. 2021